

JESIENNY DZIEŃ WSPÓLNOTY DIAKONII DIECEZJALNYCH 5 LISTOPADA 2016

WIERNOŚĆ CHARYZMATOWI OAZY W KONTEKŚCIE NADZWYCZAJNEGO JUBILEUSZU MIŁOSIERDZIA

WSTĘP

Tegoroczny jesienny Dzień Wspólnoty Diakonii Diecezjalnych naszego ruchu odwołuje się do treści ogłoszonych na Jasnej Górze w trakcie 41 Kongregacji Odpowiedzialnych i przypominanych w tekście: „Wierność charyzmatowi oazy w kontekście Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia”, który znalazł się w jednym z zeszytów zamieszczonych w ostatniej teczkce roku. Ukazują one – zgodnie z charyzmatem naszego ruchu – perspektywę czynów miłosierdzia daleko szerszą niż katechizmowy zestaw uczynków miłosiernych względem ciała i duszy. Można by zaryzykować stwierdzenie, że są naszą odpowiedzią na wołanie św. Jana Pawła II o „nową wyobraźnię miłosierdzia”, do jakiej wzywał on Kościół na początku trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa (por. *Novo millennio ineunte* p. 50). Chcemy więc postawić sobie pytanie, na ile odpowiedzieliśmy na to wezwanie i w jaki sposób włączyliśmy się w trwający w Kościele Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia. Jednocześnie chcemy zmobilizować się do nowych działań w tym zakresie. Bo choć niebawem ogłoszony przez papieża Franciszka rok jubileuszowy się zakończy, to przecież nasza wrażliwość na potrzeby i problemy współczesnego człowieka ma pozostać trwałym przejawem dojrzałej wiary, do której zostaliśmy wezwani.

Ks. Marek Sędek
4 października 2016

PRZYGOTOWANIE

Lektura tekstu moderatora generalnego ks. Marka Sędka *Wierność charyzmatowi oazy w kontekście nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia* (w załączeniu).

Przedstawienie się uczestników według diecezji.

Każda z diecezji w ramach przygotowania do DWDD wybiera spośród 10 punktów omówionych w załączonym tekście jeden, którym szczególnie żyje (już wcieliła w życie) lub zamierza podjąć w pracy diecezji w tym roku i przedstawia ten punkt podczas prezentacji diecezji.

- **Konferencja**
- **Świadectwa**

Świadectwa pełnienia diakonii na rzecz miłosierdzia.

- **Namiot spotkania**
- **Do wyboru: Ef 4, 11–16 lub Łk 12, 42–49**
- **Eucharystia**
- **Godzina odpowiedzialności. Cz. 1. Spotkania w grupach (według diakonii)**

1. Modlitwa i dzielenie słowem Bożym
2. Dzielenie według 10 punktów z konferencji i tekstu przewodniego. (Każdy uczestnik spotkania powinien mieć do dyspozycji wydrukowany tekst)
 - a) Dzielenie w odniesieniu do naszych wspólnot parafialnych i kręgów, ew. diecezji
 - Co już się dzieje w naszych środowiskach (wspólnotach, kręgach, diecezji)? Ew. co zaplanowaliśmy?

Dzielimy się konkretami. Każdy mówi za siebie i swoje środowisko. Nie chodzi o plany wymyślane ad hoc na DWDD, tylko o faktycznie przedyskutowane wcześniej i uwzględnione w pracy rocznej. Nie chodzi też o to, aby dzielić się koniecznie na każdy z 10 punktów, ale raczej tam, gdzie ma się coś istotnego do powiedzenia.
 - b) Dzielenie w kontekście pracy naszej diakonii specjalistycznej
 - Co jest podejmowane „od zawsze”?
 - Co odczytujemy, jako priorytetowe wyzwania stojące przed naszą diakonią?
 - Czy temat roku otwiera nasze oczy i serca na nowe wyzwania? Nowe formy zaangażowania? Jakie widzimy potrzeby w świecie/ w Kościele i jak moglibyśmy na nie odpowiedzieć jako diakonia specjalistyczna? Może z kimś powinniśmy podjąć współpracę?
 - W jaki sposób zamierzamy to realizować? (małym sprawdzianem konsekwencji może być przypomnienie sobie postanowień i ich realizacji z poprzednich DWDD).
 - c) „1 z 10” – Na koniec wybieramy własne postanowienie, tzn. jeden punkt z tych 10 omawianych lub jakieś szczególne zadanie, odkryte w trakcie tego spotkania. Zapisujemy. Po powrocie do domu wieszamy w widocznym miejscu lub wkładamy do często używanej lektury (Pismo Święte, brewiarz itp.)

3. Ogłoszenia diakonii centralnej
4. Krótka modlitwa na zakończenie

- **Godzina odpowiedzialności. Cz. 2. Wspólne podsumowanie**

1. Prezentacja przez grupy najważniejszych wniosków (od 2 do 4)
2. Komunikaty

- **Nieszpory**

LEKTURA PRZEWODNIA

ks. Marek Sędek, *Wierność charyzmatowi oazy w kontekście nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia*

1. Fos-Zoe znakiem Bożego miłosierdzia

Fos-zoe, światło-życie. Te dwa słowa streszczają w zwięzły i syntetyczny sposób program formacyjny polegający w swojej istocie na przyjęciu prawdy rozpoznanej przez nas jako światło i uczynienie jej punktem odniesienia dla całego naszego życia. Przenikanie światła Bożej prawdy do różnych wymiarów ludzkiego życia uruchamia proces jego wyzwolenia z wszelkich więzów zła oraz głęboką wewnętrzną przemianę, co nazywamy nawróceniem. A ponieważ dzieło nawrócenia człowieka jest najbardziej podstawowym przejawem działania Bożego miłosierdzia, zatem w znaku streszczającym program naszego ruchu możemy odnaleźć istotną treść pojęcia Bożego miłosierdzia. Wynika stąd, że już sama wierność i służba charyzmatowi wyrażającemu się w słowach fos-zoe czyli światło-życie, to udział z szerzeniu Bożego miłosierdzia w świecie. Jak mówił ks. Blachnicki w czasie Krajowej Kongregacji Odpowiedzialnych w 1981 roku nasza ojczyzna i świat oczekują od członków naszego ruchu świadectwa wewnętrznej jedności pomiędzy światłem i życiem, pomiędzy prawdą poznaną i wcielaną przez nas w życie.

2. Głoszenie Ewangelii pierwszym nakazem miłosierdzia

To bezwzględnie najważniejsze zadanie dla nas na czas trwania Jubileuszu Miłosierdzia (i nie tylko). Być miłosiernym, to nade wszystko ewangelizować, bo według Jana Pawła II nawrócenie człowieka „jest najbardziej konkretnym wyrazem działania miłości i obecności miłosierdzia” (*Dives in misericordia*, p.6) Ewangelizujmy więc ze świadomością, że doprowadzenie człowieka do spotkania z Chrystusem, który jest jego najlepszym Lekarzem i Obrońcą, to najważniejszy uczynek miłosierdzia, jakim możemy obdarować naszych bliźnich. Mamy dziś podjąć trud apostołski zwłaszcza w kontekście Światowych Dni Młodzieży, mamy też zastanowić się, jak przyswoić sobie różne nowe metody ewangelizacji, odpowiednie dla naszych wspólnot.

3. Tajemnica Paschalna Chrystusa źródłem Bożego miłosierdzia

W Roku Miłosierdzia nasz ruch, który wyrósł z posoborowej odnowy liturgii, ma w pełniejszy sposób przeżywać i głosić prawdę, że źródłem miłosierdzia Bożego są przede wszystkim sakramenty biorące swój początek w tajemnicy paschalnej Chrystusa. Często nawiązuje się dziś do różnych treści zaczerpniętych z posłannictwa św. Faustyny, które przecież – co warto pamiętać – są zatwierdzonymi przez Kościół objawieniami prywatnymi i jako takie powinny być wpisane w kontekst całego depozytu wiary, jaki przekazuje nam Kościół. Nie mogą one zatem prowadzić do zepchnięcia na drugi plan tajemnicy paschalnej Chrystusa, celebrowanej uroczystości w liturgii i stanowiącej jedyne źródło Bożego miłosierdzia, z którego czerpią swoje uzasadnienie i do którego winny się odnosić wszelkie praktyki życia duchowego.

4. Sakrament pokuty miejscem doświadczania miłosierdzia Bożego

Głoszenie Bożego miłosierdzia to także odkrywanie na nowo i uczenie innych piękna sakramentu pokuty i jego systematycznego praktykowania, a więc zrozumienie istoty nawrócenia, zdolności do przeprowadzenia solidnego, adekwatnego dla własnego trybu życia rachunku sumienia oraz do przyjęcia odpowiedniej dyspozycji ducha w czasie spowiedzi. To także przypominanie sensu i wartości praktyki „duchowego oddychania” (por. jedna z rozmów ewangelicznych na ONŻ I stopnia) oraz częste stosowanie, nie tylko w czasie wakacyjnych rekolekcji, ale również w trakcie całego roku liturgicznego, a zwłaszcza w okresie Adwentu i Wielkiego Postu, uroczystej celebracji liturgii sakramentu pokuty i pojednania, która choć zawiera głęboką treść teologiczną, to jednak wciąż tylko w znikomym stopniu zdołała się zakorzenić w życiu wspólnot parafialnych.

5. Miłosierdzie jako wyzwolenie przez prawdę to formacja sumień

Właściwe pojmowanie miłosierdzia Bożego nie spłyca rozumienia istoty nawrócenia i nie sprowadza go do sentymentalnego uczucia. Nasz ruch, wyrastający z formacji katechumenalnej i wyczulony na doświadczanie spotkania z Bogiem poprzez liturgię, jest szczególnie powołany do dawania świadectwa pokazującego, w jaki sposób poprzez posługę Kościoła dar Bożego miłosierdzia spływa na wszystkich, którzy pragną nie tylko otrzymać ulgę w doznawanych cierpieniach, ale też w słowie Bożym i sakramentach szukają drogi wyzwolenia z grzechów i ocalenia własnej godności. Czyli szerzenie miłosierdzia Bożego to także świadectwo o życiu duchowym prowadzonym na bazie solidnych podstaw teologicznych; jest ono niezwykle ważne w czasach, w których tak wielu ludzi szuka jedynie płytkich doznań religijnych i zaspokojenia własnych potrzeb emocjonalnych, a nie autentycznego spotkania z Bogiem żywym.

6. Miłosierdzie jako wyzwalające świadectwo prawdy w życiu społecznym

Miłosierdzie to także głoszenie prawdy, zarówno w życiu społecznym, jak też dotyczącym najnowszej historii Polski, zwłaszcza w kontekście przeżywania niezwykle ważnego momentu w dziejach naszej ojczyzny, w którym Polacy stoją przed ogromną szansą na odzyskanie pełnej suwerenności oraz mają okazję do budowania struktur państwowych na bazie zasad nauki społecznej Kościoła. Nie może więc zabraknąć społecznego, a nawet politycznego zaangażowania w sprawy naszej ojczyzny przez wszystkich aktywnych członków ruchu. Być miłosiernym – to także dawać świadectwo prawdy o człowieku, który został stworzony przez

Boga jako mężczyzna i kobieta, został obdarzony powołaniem do życia wiecznego, a więc ma przekraczać doczesne myślenie, oraz jest wezwany do odkrywania i wypełniania powołania, jakim go Bóg obdarzył.

7. Ocalenie godności człowieka jako cel podejmowania czynów miłosierdzia

Jeśli mamy przyczynić się do ocalenia godności poszczególnych ludzi, to działalność charytatywna, do której czujemy się szczególnie zobowiązani w Roku Miłosierdzia, winna być nastawiona nie tyle na samą wielkość akcji rozdawnictwa, którą będziemy podejmować, co przede wszystkim na naszą zdolność do wychodzenia naprzeciw i towarzyszenia poszczególnym osobom i rodzinom w ich troskach i potrzebach. Aby trwale zaradzić biedzie, trzeba więc na dłużej wiązać się z konkretnymi ludźmi, skojarzyć potrzebującego człowieka z grupą formacyjną lub kręgiem rodzin.

8. Rozwijanie dzieła Krucjaty Wyzwolenia Człowieka

W myśl założeń ruchu i zgodnie z naszym wieloletnim doświadczeniem Krucjata Wyzwolenia Człowieka stanowi jeden z najważniejszych sposobów okazywania miłosierdzia we współczesnym świecie. W tym roku zwróćmy uwagę na fakt, by w różnych miejscach tworzyć zespoły diakonii wyzwolenia: w każdej diecezji, a nawet w każdym mieście. Ich zadaniem będzie wspieranie i pobudzanie do konkretnych działań szeregowych członków Krucjaty, którzy często pozostają sami w swoich środowiskach życia i pracy, z podjętą w czasie wakacyjnych rekolekcji deklaracją abstynencji od alkoholu i ogólnikowo zadeklarowanym pragnieniem tworzenia „nowej kultury”.

Trzeba w większym niż dotychczas stopniu wykorzystać nowe narzędzia komunikacji, takie jak: fora internetowe, portale społecznościowe i inne tego typu środki do wymiany doświadczeń, wzajemnej inspiracji oraz pobudzania aktywności i kreatywności ludzi Krucjaty. Istnieje również pilna potrzeba pogłębiania wiedzy i rozszerzania działań KWC na różne obszary zagrożeń i nowych nałogów, które mogą stać się dla nas przestrzenią „nowej wyobraźni miłosierdzia”, o której mówił Jan Paweł II. Jeśli bowiem zredukujemy dzieło Krucjaty tylko do przeciwdziałania alkoholizmowi, to coraz bardziej będziemy je skazywać na marginalizację wobec tego, co stanowi zasadniczy nurt życia, a także co jest głównym polem walki o wolność i godność człowieka w naszych czasach.

9. Czynienie miłosierdzia zadaniem na każdy etap formacji

Ważne, by podejmować różne czyny miłosierdzia równoległe z formacją podstawową, nie czekając na jej ukończenie, a raczej korzystając z faktu, że najbardziej gorliwi w modlitwie i dawaniu świadectwa oraz najbardziej chętni do udziału w akcjach ewangelizacyjnych i charytatywnych są zazwyczaj ci, którzy dopiero co uwierzyli. Co więcej, doświadczenie uczy, że konkretne dzieła miłosierdzia są podejmowane przez wolontariuszy stojących często poza wspólnotami formacyjnymi. To właśnie wspólne z nimi podejmowanie akcji charytatywnych może stawać się punktem wyjścia do ewangelizacji i formacji osób zaangażowanych w te dzieła. Nie czekajmy więc z podjęciem szeroko rozumianej posługi miłosierdzia do ukończenia

formacji podstawowej; niech ona raczej towarzyszy uczestnikom już od początku ich obecności w naszym ruchu.

10. Przyzywanie miłosierdzia Bożego nad światem

Pamiętajmy, że szczególnie w Roku Miłosierdzia stoi przed wspólnotami i kręgami rodzin naszego ruchu zadanie, którym jest podjęcie wołania Jana Pawła II o zstąpienie Ducha, by odnowił oblicze tej ziemi – nie tylko polskiej, ale po prostu całej ziemi. Jest to także zadanie wspierania nieustanną modlitwą parlamentarzystów, rządu, prezydenta. Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia to również szczególna okazja do odrodzenia oaz modlitwy w naszym ruchu. Modlitwę oczywiście winniśmy podjąć wszyscy, a nie tylko wyspecjalizowane zespoły diakonii naszego ruchu. Mamy świadomość, że bez wytrwałej i pełnej ufności modlitwy, nasze życie duchowe zamiera, a nasza gorliwość w podejmowaniu różnych dzieł apostołskich szybko ulega wypaleniu.

Przedstawione powyżej spojrzenie na nasze zadania w roku miłosierdzia jest oczywiście znacznie bardziej wymagające niż tylko podjęcie codziennej praktyki odmawiania Koronki do miłosierdzia Bożego czy też sprowadzenie formacji diakonii do refleksji nad poszczególnymi uczynkami miłosierdzia względem ciała i duszy. Niemniej jednak dziedzictwo teologiczne naszego Założyciela, jak również obowiązek wierności charyzmatowi ruchu wymagają od nas podjęcia trudu wewnętrznego zasymilowania treści związanych z przyjętym hasłem roku do całości naszej formacji. Ma się to dokonać na podobieństwo procesów zachodzących wewnątrz organizmów żywych, do których zasad funkcjonowania odwoływał się często ks. Blachnicki, planując podjęcie różnych działań pastoralnych, jak możemy to zauważyć w przytoczonych na początku niniejszego tekstu fragmentach jego nauczania.

